

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX DIN PESCARA ȘI PROVINCIA PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

Cuvântul preotului

Hristos a înviat!

“Biserica răsăriteană e de optsprezece sute de ani păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre.

Ea a stabilit și a unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit în mod egal de înghițirea printre poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanei de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualurile ei poate fi cosmopolit, socialist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu e.” (M. Eminescu, Liber-cugetător, liberă-cugetare, “Timpul”, 2.02.1879, în « Opere », 1989, vol. X, p. 187)

Dragi credincioși, am început acest cuvânt la măritul Praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos cu un citat al marelui nostru poet Mihai Eminescu, pentru a întări mai mult pe cei confuzi, care sunt asaltați de diferitele secte să se îndepărteze de credință, limbă și neam. Cea mai mare realizare a diavolului (o διαβολος = dezbinătorul) este practic dezbinarea. Diversiunea în care noi suntem purtați de înșelătorul, duce la ruperea relațiilor dintre noi, la ură și la egoismul care zi în zi face victime ca pe „bandă rulantă”.

Cuvântul pe care eu aș vrea să vi-l pun la suflet la această mare sărbătoare este acela de a fi mai puțin dezbinați și mai mult uniți în aceste vremuri de încercare, așa cum Hristos ne unește pe toți în Sfântul Potir. Vedem că generațiile din timpul nostru tind a uita de credință, cultura și de limbă, făcând astfel din poporul nostru un popor dezbinat și plin de egoism. Așa cum marele poet anticipa acum peste o sută treizeci de ani, Biserica este “singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanei de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre”.

Așadar, datori suntem mici și mari să păstrăm intacte valorile pe care moșii și strămoșii noștri le-au conservat chiar cu prețul sângelui.

Chiar dacă suntem departe de casă, rupți de rădăcinile noastre, noi, românii din diaspora, nu ne uităm tradițiile, cultura și obiceiurile. Pentru toate acestea, Biserica are pentru noi un rol important, pentru că ea umple golurile și unește oamenii.

Biserica este singura școală care nu se finalizează cu examenul de bacalaureat sau cu studiile de doctorat, ci rămâne permanent o școală spirituală pentru toată viața, care îndrumă oamenii să caute viața cerească veșnică încă din timpul vieții lor pământești. În plus, ea este singurul spital care vindecă pe om de păcate prin iertare și prin cultivarea virtuților, spre a dobândi sănătate sufletească și iubire curată, armonie în familie și societate. Așadar, Biserica este școală spirituală și spital duhovnicesc, complementară tuturor școlilor și spitalelor publice. Un simbol de referință al comuniunii, cooperării și demnității noastre românești aici în diaspora va fi construcția Bisericii Ortodoxe Române "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" și a Centrului Social Cultural Românesc din Pescara, ce vor fi construite pe o suprafață de 1500 mp, concesionată pe o durată de 99 de ani de către primăria Pescara.

Prin urmare, am deosebită plăcere să vă invit a participa, Sâmbătă, 11 Mai 2013, începând cu ora 11.30, în Sala Tosti din cadrul complexului Municipal AURUM, Pescara, la semnarea actelor de concesiune a terenului, dintre primarul orașului Pescara și Parohia Ortodoxă Română Pescara. La acest mare eveniment, pe lângă autoritățile locale civile și ecleziastice, și-au anunțat prezența Preasfințitul Siluan, Episcopul Românilor Ortodocși din Italia, și domnul ambasador al României de pe lângă Sfântul Scaun, excelența sa dl Bogdan Tătaru-Cazaban.

După festivitatea prezentării proiectului și semnarea actelor de concesiune, se va organiza un prânz de binefacere la restaurantul „Les Pailletes”, unde suma adunată va constitui prima piatră de temelie a centrului românesc din Pescara. Dat fiind numărul restrâns de locuri la restaurant, rugăm ca toți cei ce vor să participe la această masă să ne comunice prezența până pe data de joi, 9 Mai 2013.

Ne rugăm la Bunul Dumnezeu ca în aceste vremuri de multe și felurite încercări, să ne dăruiască harul Său pentru ca astfel să ne putem păstra identitatea spirituală și împreună, români de pretutindeni, să zidim

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

lui Dumnezeu biserică în sufletele noastre și biserică și casă aici în locul mântuirii noastre, aducând totodată pe aceste meleaguri un colț din Raiul Românesc și din dorul inimilor noastre.

Preot Paroh Iarca Alin

Intâmpinarea sărbătorii Pascale într-o societate secularizată

În ultima vreme se face simțită o desacralizare a modului de prăznuire a marilor sărbători din cursul anului bisericesc, atât în mediul urban, cât și în cel rural. De aceea Paștile, Crăciunul și alte Praznice Împărătești tind să devină sărbători laice, civile și sunt mai puțin primite și respectate ca sărbători bisericești. Slăbirea credinței vine ca urmare a secularizării și mișcărilor ateiste, prin care se dorește înlocuirea acestor mari evenimente sacre cu unele profane. În locul Învierii Domnului, omul modern se bucură de sărbătorile primăverii, locul mielului pascal este luat de iepuraș.

Aflăm din scrierile lui Eusebiu de Cezareea cum însuși Împăratul Constantin cel Mare participa în mod direct la Marele Praznic. Taina aceasta o înțelegeau mai bine creștinii primelor secole, trezvia lor era mai adâncă și conștiința păcatului era mult mai vie, dovadă sunt miile de scrieri istorice și duhovnicești care ne-au fost lăsate ca o moștenire peste veacuri și ca un exemplu de urmat. Și noi creștinii din acest secol, greu încercat de tot felul de surrogate promovate, suntem chemați să reînviem odată cu Hristos. De cele mai multe ori ne îndepărtăm de folosul tainei din cauza păcatelor și astfel suntem în pericol ca trupul să devină mormânt sufletului.

În prezent, creștinul trebuie să caute în el însuși motivații care să poată să îi susțină credința și raportarea la evenimentul Învierii. Din păcate, de cele mai multe ori, în mod paradoxal, observăm cu stupeoare cum noi creștinii moderni ne bucurăm de strălucirea slujbelor sâmbăta și duminica, iar în celelalte zile ducem o viață cât se poate de secularizată.

Mitropolitul Hierotheos Vlachos afirma că secularismul reprezintă „pierderea vieții adevărate a Bisericii, înstrăinarea membrilor Bisericii de duhul ei autentic. Secularismul reprezintă respingerea etosului eclesial și infiltrarea așa-numitului duh lumesc în viața noastră”. Omul modern, din cauza acestui curent al secularizării, va ajunge să nu mai trăiască o viață religioasă, va ajunge să nu se mai bucure și cu Dumnezeu. Descreștinarea omului modern tinde să lovească și țările ortodoxe. Mai mult ca oricând vedem cum mulți din semenii noștri Îl

îndepărtează pe Dumnezeu din viața lor și Îl marginalizează. Hristos nu mai este centrul vieții unui om secularizat, acesta fiind axat pe egoism, adică pe așezarea sinelui său drept centru al existenței sale, prezența sfințitoare a lui Dumnezeu trecând în plan secund. Tradițiile de la sate s-au devalorizat, ca să nu mai vorbim de cele din mediul urban, unde majoritatea creștinilor moderni înțeleg din noaptea de Înviere un motiv în plus de distracție și desfătare; sunt tineri și vârstnici care deopotrivă vin la biserică, iau Sfânta Lumină, după care merg în locuri dezumanizante și se bucură de darurile oferite de „iepurăș” sau alte asemenea simboluri false. Lipsindu-se de modelul Hristos, omul modern și secularizat își caută alte „modele”. Tragedia omului post-modern, secularizat este aceea că nu mai are conștiința păcatului, iar una din plăcerile lui vitale este închinarea la poftă. „Pântecele este dumnezeul lor” (Filip. 3, 19). Această „închinare” este săvârșită cu atât mai mult în perioada pascală, uitând complet de adevărata Cină și de adevărata Hrană, care sunt Trupul și Sângele Mielului lui Dumnezeu. Suntem în Biserica lui Hristos de fiecare dată când facem bine, când ridicăm întristarea din ochii semenilor noștri, când nu ne vom mai privi pe noi înșine ca fiind centrul universului, când facem milostenie, când mergem la Sfânta Liturghie și ne împărtășim din Învierea lui Hristos, când nu uităm de cel sărac, de cel bolnav și de mântuirea noastră.

Din momentul în care Hristos a adus biruința asupra morții, Învierea a devenit lege universală pentru întreaga lume creată, nu numai pentru oameni, dar și pentru întregul cosmos în care fiecare dintre noi este cel dintâi. Ne-am botezat în moartea lui Hristos, prin cufundarea în apă, pentru a ne ridica iarăși împreună cu El. Iar pentru sufletul curățit în apele botezului lacrimilor și arzând cu focul Duhului Sfânt, Învierea nu este numai speranță, ci și o realitate prezentă. Doar lacrimile noastre de pocăință și de bucurie pentru Învierea Domnului mai pot spăla păcatele noastre în această societate desacralizată, pentru ca arzând cu focul Duhului Sfânt, să ne putem bucura de realitatea zilei celei nesfârșite pregustată din bucuria Învierii lui Hristos.

Drd. ierom. Ioan Meiu - articol publicat în Ziarul Lumina, sâmbătă 27 aprilie.

Veniți de luați Lumină!

„Veniți de luați lumină! Lumina lui Hristos luminează tuturor”, și în câteva secunde lumina se împrăștie, ajunge la toată lumea, luminează Biserica. Aceste cuvinte sunt

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

N° 17 s-a tipărit în 500 exemplare împreună cu Pastorală Preasfințitului Siluan și se distribuie gratuit

îndemnul preotului de a primi pe Hristos Înviat în inimile noastre, de a ne asemana Lui în lumină. Mântuitorul ne luminează pe noi, ne scoate din întunericul creat de noi pentru a ne pune din nou, în fiecare an, pe calea învierii. Urcând cu Mântuitorul spre Patimile Sale, în cele 40 de zile ale Postului Mare, încercăm câte puțin din trăirile Mântuitorului, încercăm să trăim cu El rugăciunea curată din Grădina Ghetsimani, încercăm să simțim, împreună cu El, în Săptămâna Patimilor, patimile Sale. Încercăm și noi, în condiția noastră ființială slăbită de păcat și incapabilă de renunțări substanțiale, să Îi simțim răbdarea, iubirea nemărginită cu care merge spre moarte cu inima curată. Mergem pe lângă El pe drumul crucii, privindu-L co-pătimitori, făcându-ne părtași momentului, înveșnicind în noi, cu trecerea fiecărui an, același episod care se repetă an de an, întipăririndu-l în ființa noastră.

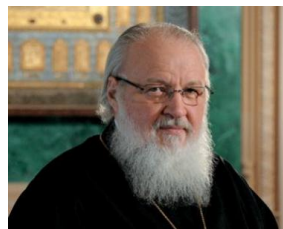
Știm spre ce ne îndreptăm. Ne îndreptăm împreună spre Înviere, spre starea noastră viitoare. Și Mântuitorul merge încet spre moarte și nu ne privește învinuitor, ci cu dragoste, pentru că ceea ce își dorește mai mult, împreună cu noi, este Învierea spre care Se îndreaptă și spre care ne îndreaptă și pe noi. Ne dorim Învierea pentru că e starea noastră viitoare. Învierea este viitorul creației, întreaga omenire merge spre Înviere, spre un nou mod de a trăi, cel haric. Moartea nu este creația lui Dumnezeu, nu e firească omului, așa cum greșit crede omul. Ne este foarte simplu să ne dăm seama că nu moartea e ceea ce ne caracterizează, ci Învierea. De exemplu: atunci când privim o făptură lipsită de viață, un om mort, ne întristăm, ne descumpănim, nu vedem în acest destin tragic nimic personal și spunem: nu, eu nu pot muri, nu pot trăi același curs al vieții. Acel trup lipsit de viață ni se pare străin deoarece nu mai recunoaștem în el chipul lui Dumnezeu. Iar dacă ne gândim la cuvântul „moarte”, ne dăm seama că antonimul lui e atât cuvântul VIAȚĂ, cât și ÎNVIERE! Dar să ne gândim la Mântuitorul Înviat. El se arată femeilor mironosițe, ucenicilor, merge pe calea spre Emaus cu Luca și cu Cleopa, frângând pâinea cu ei, intră prin ușile încuiate, iar vederea Lui nu sperie, ci dă pace. La vederea Lui, Apostolii sunt cuprinși de uimire, de pace, de bucurie. Ei exclamă: „Domnul meu și Dumnezeu meu!”. Fiindcă Îl văd pe Cel Care dă pace, pe Cel Care liniștește. E Prezența pe care au simțit-o cei trei Apostoli pe Muntele Tabor, când au văzut fața Lui strălucind ca soarele și veșmintele Lui albe ca lumina. Și îi spun cei trei Apostoli Domnului Iisus că ar fi bine să înveșnicească momentul, să facă trei colibe acolo și să rămână definitiv, cu Moise și cu Ilie. Au simțit ei atunci că și-au găsit pacea, că acolo se află ceea ce caută ei. Ceea ce e firească omului nu e moartea, ci învierea, ființarea în prezența lui Dumnezeu.

„Veniți de luați lumină! Lumina lui Hristos luminează tuturor”, și în câteva secunde lumina se

împrăștie, ajunge la toată lumea, luminează Biserica. Aceste cuvinte sunt îndemnul preotului de a primi pe Hristos Înviat în inimile noastre, de a ne asemana Lui în lumină. Mântuitorul ne luminează pe noi, ne scoate din întunericul creat de noi pentru a ne pune din nou, în fiecare an, pe calea învierii. Căci cuvântul Paște înseamnă trecere, o trecere și o înnoire a drumului nostru spre înviere. Apostolul iubit, Ioan, în prima sa Epistolă spune: „Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este întru El”. Iar omul încearcă să agonisească încă din timpul vieții lumina harului, pentru ca după ce va fi trecut de pragul morții, să trăiască în lumină cu Cel ce este Lumină „și niciun întuneric nu este în El” (I Ioan 1, 5).

Așa cum mărturisește și Nichifor Crainic în versurile sale: „Unde sunt cei care nu mai sunt? S-au ascuns în lumina celui nepătruns...” www.ortodoxia.md

Patriarhul Kirill: viața duhovnicească - nu este un hobby, nu e un divertisment, pentru care poate să ne ajungă sau nu timp

Pentru ce omul modern are nevoie de Biserică? Cum în ritmul megapolismului să implementezi viața spirituală? Există în Biserică o rețetă pentru formarea unei societăți corecte și cinstitute? Ce ar trebui să răspundem la publicațiile scandaloase în mass-media împotriva Bisericii? În apropierea sărbătorilor de Paști răspunde la aceste întrebări Întâistătorul Bisericii Ruse Patriarhului Moscovei și al întregii Rusii Kirill.

- Sanctitatea Voastră, în zilele de Paști în Biserică se vorbește mult despre bucurie, dar când cobori în metrou, adesea întâlnești fețe triste, îngrijorate.... De ce în viața noastră este atât de puțină bucurie? Și ce să facem cu această stare?

- Atunci când o persoană alege o cale greșită în viață, în adâncul sufletului său deja arde o lumină roșie alarmantă, omul simte o neliniște. Oamenii încearcă să înăbușe într-un fel acest semnal - și de multe ori fac doar mai rău. Cuvântul lui Dumnezeu spune că, atâta timp cât rămânem în răutate, nu vom avea pace interioară. Dar ne putem și schimba viața - nu singuri, ci cu ajutorul lui Dumnezeu, alegând calea cea dreaptă. Bucuria și pacea din suflet vin atunci când ne punem nădejdea în Dumnezeu și facem voia Lui.

- Dar aceasta presupune îndreptarea omului către Biserică. Pentru ce are nevoie omul modern de Biserică?

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

N° 17 s-a tipărit în 500 exemplare împreună cu Pastorală Preasfințitului Siluan și se distribuie gratuit

- Dar pentru ce în genere are nevoie de viață omul modern? La urma urmei, orice "pentru ce" implică un scop oarecare. De ce am nevoie de o navă? - Pentru a trece oceanul. De ce am nevoie de cunoștințe și abilități? - Pentru a atinge careva scopuri. Dar pentru ce să ating aceste scopuri? Merită oare ele? Care este scopul în general al vieții umane? Hristos a întemeiat Biserica, pentru ca în ea să ne descopere sensul și scopul existenței noastre: de ce suntem aici, la ce putem spera și ce ar trebui să facem. Și El ne descoperă că am fost creați pentru viața veșnică și binecuvântată, că aceste câteva decenii din călătoria noastră pe pământ - sunt un moment foarte important de pregătire pentru eternitate, când și vom culege roadele muncii pe care am făcut-o aici, pe pământ. Și această veșnicie poate fi plină de bucurie și fericire, și poate, din păcate, să nu fie așa. Și Biserica a fost creată de Dumnezeu cu unicul scop - mântuirea veșnică a oamenilor.

Când cineva înțelege acest lucru, când el tinde către mântuire, întreaga sa viață pământească se schimbă: bețivii își recunosc viciile lor, infractorii devin cetățeni cinstiți, oamenii triști și descurajați recapătă speranța și puterea. Omul care crede în mântuire și Hristos, poate cu răbdare, cu speranță să ducă ceea ce altul nu poate, pentru că el vede în fața sa perspectivele eterne, nu cele temporale. Omul devine altul, se schimbă sistemul său de valori. Omul găsește adevăratul scop și adevărata bucurie din viața sa. Ceea ce credea important, valoros, pentru care era dispus să facă orice, chiar și o crimă, devine ceva inutil și lipsit de sens. Dumnezeu l-a creat pe om pentru bucuria infinită și fericire. Trebuie să ținem minte acest lucru.

- Adesea oamenii spun că este mai important să faci fapte bune, decât să mergi la biserică, să participi la slujbe, să te rogi, să postești ... Ce să le răspundem ?

—Începeți să faceți fapte bune cu adevărat. Nu doar să dai un bănuț o dată pe an - un bănuț poate dona și o persoană nu prea bună, dar să trăiești prin fapte bune. Aceasta este o realizare deosebită, o faptă adesea imposibilă de realizat. Încercați în fiecare zi să procedați doar bine, să faceți doar ceea ce nu contravine conștiinței, și veți vedea că nu vă reușește, că aveți nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Doar Hristos nu este doar Învățătorul care ne arată cum să trăim. El este Mântuitorul, care prin moartea și Învierea Sa transmite harul Său, singurul care poate schimba viețile noastre. Așa cum ne spune Scriptura, Căci în har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu. Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. (Efeseni 2:8-9).

Biserica lui Dumnezeu este o comunitate de oameni care împărtășesc aceeași credință, se roagă împreună, și cel mai important, săvârșesc Taina Euharistiei, așa cum Hristos însuși ne-a poruncit în Evanghelie. Și Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura ne spune un lucru uimitor: Biserica, în care se săvârșește Euharistia este Trupul lui Hristos, în care e viața lui Hristos. Refuzând comunicarea cu Biserica, participarea la Euharistie - înseamnă renunțarea la această viață. Însuși Dumnezeu în Evanghelie ne spune - că dacă nu ne împărtășim cu Sfintele Taine, nu vom avea viață veșnică (Ioan 6:54).

- Uneori aducându-ne exemple ale preoților nevrednici, ne întrebă ce ne pot învăța aceste persoane ..

- Eu aș aborda altfel întrebarea: dar ce vrem să învățăm? La urma urmei nici un profesor bun sau unul rău nu îl pot învăța nimic, pe cel, care nu vrea să învețe. Când vrem să învățăm ceva util, de exemplu, o meserie, o știință exactă sau o limbă străină - noi doar nu spunem că, iată există și învățători nu prea buni și de aceea mai bine nici nu învăț. Sau mai degrabă, spunem, dar numai în cazul în care nu dorim cu adevărat să învățăm și căutăm o scuză. Iar dacă dorim totuși, atunci ne căutăm și un învățător bun. Așa e și în viața spirituală, dacă vrem să învățăm adevărata credință și viața virtuoză, ne vor interesa preoți vrednici, și vă asigur că ei sunt majoritatea. Astăzi, prin Internet se răspândesc unele știri despre "scandaluri", iar prezentarea lor nu este doar una denaturată, de multe ori fiind o minciună pur și simplă. Iar despre acei preoți care sunt adevărații slujitori ai altarului, se scrie rareori, doar ei nu dau un motiv de scandal. Dar, în același timp, venind la Biserică, de cele mai multe ori vă veți întâlni anume cu ei. Dar este important să subliniem și alt moment. Preotul săvârșește Sfintele Taine nu prin puterea lui, ci prin puterea lui Dumnezeu, și nicicând Dumnezeu nu-i va priva pe credincioși de harul său pentru păcatele preotului. Dacă căutați iertarea păcatelor, ajutorul lui Dumnezeu, Dumnezeu vă va da și una și alta, și păcatele altor oameni nu pot împiedica acest lucru. "Dacă suntem supuși încercărilor, aceasta nu înseamnă că viața s-a terminat, ci că Dumnezeu ne pregătește pentru veșnicie. "

- Cum un om contemporan să găsească timp pentru viața duhovnicească ?

- Pentru a face acest lucru, trebuie plasate corect prioritățile, viața duhovnicească - nu este un hobby, nu e un divertisment, pentru care poate să ne ajungă sau nu timp. Aceasta este baza pe care ne construim restul. Când vă faceți bagajele, faptul că vor încăpea sau nu toate lucrurile într-o valiză, nu depinde doar de cât de multe și mari sunt ele, dar și de asemenea și de ordinea în care le veți ordona. Când ne petrecem viețile în agitație continuă, alergăm încoace și încolo, și chiar nu înțelegem

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

N° 17 s-a tipărit în 500 exemplare împreună cu Pastorală Preasfințitului Siluan și se distribuie gratuit

întotdeauna și pentru ce, cu adevărat nu reușim prea multe - și suntem și obosiți peste măsură. Dacă ne începem ziua cu rugăciunea, ne punem fundamentul pe care toate se vor construi în ordinea corectă, așa cum ni se spune și în Scriptură despre bărbatul cuviincios, toate câte vom face vor spori (Ps. 1:3). De atât este importantă tradiția bisericească a pravilei de rugăciune. Doar în fiecare dimineață și în fiecare seară indiferent de dispoziția noastră noi ne rugăm. Unui începător îi poate fi dificil să citească întreaga pravilă de rugăciune, dar este important ca cel puțin cinci minute pe zi să se consacre rugăciunii, să se facă zilnic - și veți vedea cum viața începe să se schimbe. Cu cât mai mult timp veți consacra rugăciunii, cu atât mai mult timp vă va rămâne pentru restul. Acest lucru poate părea surprinzător, dar aceasta este o experiență a multor oameni. Dar și în timpul zilei, se poate găsi întotdeauna un moment, cel puțin o jumătate de minut pentru a ne îndrepta gândul la Dumnezeu, a-I mulțumi pentru tot ce ați întâlnit frumos și bun în această zi, pentru ai cere ajutor pentru sine și pentru alte persoane în dificultăți ... Faptul că oamenii moderni sunt mereu ocupați, dar chiar și împovărați de prea multe are loc și în mare măsură pentru că ei puțin se roagă.

- Pe mulți oameni îi smintesc publicațiile anti-clericale în mass-media și rețelele sociale, scandalurile în care au fost implicați unii preoți. Cum ar trebui să ne atărnăm față de ele?

- Cei care au trecut prin perioada dictaturii atee – eu mi-o amintesc foarte bine – știu bine că și atunci adversarii Bisericii, au folosit același set de metode. Preoții, spun ei, sunt oameni lacomi, imorali, exploatează ignoranță maselor întunecate ... Deci nimic nou aici pentru noi nu este. Vremurile se schimbă, se schimbă steagurile sub care acționează forțele anti-clericale, dar nu se schimbă scopul lor. În toate timpurile - și în cele mai vechi, și în vremurile de persecuție atee, și acum - lupta este dată pentru un singur lucru: pentru sufletele nemuritoare ale oamenilor. Conflictul adevărat se desfășoară la nivel spiritual, așa cum a spus Dostoievski, "diavolul se luptă cu Dumnezeu, și câmpul de luptă sunt Inimile oamenilor"

Acum, mulți oameni se întorc la Hristos, vin în Bisericile lui Dumnezeu, și se învrednicesc de Sfintele Taine. Și cu cât mai mulți oameni aleg calea mântuirii, cu atât mai puternice sunt strigătele forțelor anti-Bisericești - "Nu! Nu! Nu vă duceți la biserică! Acolo toți sunt mincinoși, trișori, adunători de averi!" Gândiți-vă pe cine –I intimidează cel mai mult gândul că oamenii vor merge la biserică, se vor întoarce la Dumnezeu, cine nu poate suporta asta ? ..

Mulți mi-au relatat că anume campaniile anti-bisericești i-au ajutat să devină oameni ai bisericii: deoarece unele forțe puternice nu vor cu disperare să fim în biserică, atunci este tocmai foarte important să fim în ea. Dacă sunt depuse atât de multe eforturi să ne împiedice să ne apropiem de Sfintele Taine, atunci este foarte important pentru viață le primim. Acei care sunt implicați în atacurile împotriva Bisericii nu sunt de obicei conștienți de faptul de cine sunt manipulați cu adevărat. Dar ar fi bine să mediteze la aceasta.

— Oamenii adesea se plâng pe imoralitatea societății: peste tot îi întâlnește lipsa onestității, corupția, duritatea, cruzimea, indiferența ... Cum Biserica poate ajuta pentru a schimba această situație? Și ce le-ați spune celor care reproșează Bisericii, că după douăzeci și cinci de ani de libertate religioasă societatea nu s-a eliberat de aceste rele?

— Permiteți-mi să vă readuc aminte unele din lucrurile evidente. Situația se schimbă atunci, când se schimbă oamenii. Iar oamenii se schimbă atunci, când doresc să se schimbe. Nu atunci când ei doresc să se schime alții (altora le poți reproșa și impune tot felul de cereri - nu va duce la nimic), dar atunci când ei își dau seama că propriile căi le sunt greșite, propriile valori trebuie revizuite, propria morală are nevoie de corecție. Acești oameni se întorc la Dumnezeu cu pocăință și credință, și vin la Biserică pentru a găsi ajutor și a-și schimba propria viață. Este inutil să ne așteptăm că alți oameni, că societatea în întregime se va schimba, dacă noi nu vrem să ne schimbăm.

Orice schimbări înspre bine încep doar de la om însuși. Voi repeta cuvintele mele, care cuiwa nu i-au plăcut: dacă noi trăim greșit în propria familie, în sfera profesională, de ce atât de insistent cerem ca dreptatea să fie realizată undeva la un macro-nivel, la cel micro ea nu ar trebui să fie realizată? Oamenii se duc pe ei însăși în capcană: fiecare cere să fie drept cu el vecinul, colegul, șeful, fără să încerce singur să fie cel neprihănit. Și aici Biserica oferă posibilitatea de a vedea situația într-un mod diferit. Problema noastră principală - nu sunt păcatele altora, ci păcatele noastre. Amintiți-vă cum personajul din piesa "La fund" spune: "Fiecare om vrea ca vecinul său să aibă conștiință, dar vezi că nimănui nu îi este avantajos să o aibă."

Este o concepție materialistă a omului, în care principalul element este de a-și satisface nevoile materiale, realizarea propriilor dorințe, și aici este profitabil să fie înconjurat de oameni conștiincioși, dar nu și să fie unul asemenea. Și de multe cererile adresate Bisericii așa și sună: "Faceți ca vecinul meu să fie conștiincios. Vreau ca să fiu înconjurat de oameni buni, cinstiți. Și totodată scutiți-mă de sfaturile dumnezevoastră

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

N° 17 s-a tipărit în 500 exemplare împreună cu Pastorală Preasfințitului Siluan și se distribuie gratuit

pentru mine. " Dar Biserica vorbește despre Mântuitorul, care a venit să ne mântuiască pe noi de păcatele noastre. Pentru că nimeni nu va fi vreodată condamnat de Dumnezeu pentru păcatele altora. Nimeni nu va fi lipsit de viața veșnică din cauza defectelor altora. Să fii conștiincios, să eviți răul, să faci bine, să urmeze poruncile lui Dumnezeu - acest lucru este important nu doar și nu atât pentru vecin, dar este vital pentru noi înșine.

www.ortodoxia.md

Sensul Împărtășaniei

Primul și cel mai important rod al întregii vieți și spiritualități creștine, așa cum se întâmplă la sfinți, nu este sentimentul și conștientizarea vreunei „vrednicii”, ci a unei nevrednicii. Cu cât te apropii mai mult de Dumnezeu cu atât devii mai conștient de nevrednicia ontologică a întregii făpturi înaintea lui Dumnezeu, de darul Său către noi. O astfel de spiritualitate este absolut incompatibilă cu ideea de „merit”, cu orice ne poate face, în sine și prin sine, „vrednici” de acel dar. Căci, așa cum scrie Sfântul Apostol Pavel: „Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât, a murit pentru cei necredincioși. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept ... Dar Dumnezeu își arată dragostea Sa față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos, a murit când noi eram încă păcătoși ...” (Romani 5, 6-8).

A „măsura” acel dar cu meritele și vrednicia noastră este începutul acelei trufii duhovnicești care este adevărata esență a păcatului. Această tensiune își are centrul și, de asemenea, izvorul în viața sacramentală. Aici, în timp ce ne apropiem de dumnezeieștile Daruri, devenim conștienți iară și iară de dumnezeiescul „năvod” în care am fost prinși și din care, după rațiunea și logica omenească, nu există scăpare. Căci dacă, din cauza „nevredniciei” mele, nu mă apropii de dumnezeieștile Daruri, resping și refuz dumnezeiescul dar al iubirii, împăcării și vieții, mă excomunic pe mine, căci „dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi” (Ioan 6, 53). Totuși, dacă „mănânc și beau cu nevrednicie”, mănânc și beau osânda mea. Sunt osândit dacă nu primesc și sunt osândit dacă primesc, căci cine a fost vreodată „vrednic” să fie atins de dumnezeiescul Foc și să nu fie mistuit? Adevăratul sens și Crucea vieții creștine descoperită nouă în Sfânta Euharistie este imposibilitatea de a de a adapta creștinismul la măsurile și capacitățile noastre; imposibilitatea de a-l primi după rânduilele lui Dumnezeu și nu ale noastre.

Care sunt aceste rânduile? Nicăieri nu le găsim mai bine exprimate decât în cuvintele pe care preotul le rostește în timp ce înalță Sfântul Disc și care în Biserica

primară erau cuvintele invitației la primirea Sfintei Împărtășanii: „Sfintele Sfinților!” Cu aceste cuvinte și, de asemenea, cu răspunsul credincioșilor la aceasta – „Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos ...” – judecățile omenești în întregime se apropie de sfârșit. Cele sfinte, Trupul și Sângele lui Hristos, sunt numai pentru cei ce sunt sfinți. Dar nimeni nu este sfânt decât Unul Sfânt Iisus Hristos. Și astfel, la nivelul jalnicei „vrednicii” omenești, ușa este încuiată; nu există nimic ce putem oferi și care ne-ar face „vrednici” de acest Dar Sfânt. Într-adevăr nimic, cu excepția Sfințeniei lui Hristos Însuși pe care El în nesfârșita Sa dragoste și milostivire ne-a împărtășit-o și nouă, făcându-ne „seminție aleasă, preoție împăratească, neam sfânt”(1 Petru 2, 9). Sfințenia Sa și nu a noastră este aceea care ne face sfinți și astfel „vrednici” a ne apropia și a primi Sfintele Daruri. Căci așa cum Nicolae Cabasila spune în comentariul său asupra acestor cuvinte: „nimeni n-are de la sine însuși sfințenia, pentru că aceasta este rezultat al virtuții omenești, ci toți o avem de la și prin Hristos. Atunci când pui sub soare mai multe oglinzi, toate strălucesc și răsfrâng raze de ai crede că se văd mai mulți sori, dar în realitate unul este soarele care se răsfrânge în toate ...”

Acesta este atunci importantul „paradox” al vieții sacramentale. Ar fi o greșală, totuși, să o limităm numai la Taine. Păcatul pângăririi de care vorbește Sfântul Apostol Pavel atunci când menționează faptul de „a mânca și a bea cu nevrednicie”, cuprinde întreaga viață, pentru că întreaga viață, omul în întregime, trup și suflet, au fost sfințite de Hristos și făcute sfinte, și fiind sfinte „nu ne aparțin”. Singura întrebare adresată omului este dacă dorește și dacă este pregătit să primească, în smerenie și ascultare, această sfințenie dată lui, din dragoste și din nemărginita milostivire a lui Dumnezeu. Mai întâi Crucea pe care el trebuie să răstignească pe omul cel vechi cu patima și stricăciunea sa, și apoi harul și puterea de a lupta neîncetat pentru creșterea omului nou în el, acelei vieți noi și sfinte la care a fost făcut părtaș.

Participăm la Sfânta Împărtășanie numai pentru că am fost făcuți sfinți de către Hristos și în Hristos; și participăm la aceasta pentru a deveni sfinți, adică, pentru a plini darul sfințeniei în viața noastră. Atunci când nu realizăm aceasta, „mâncăm și bem cu nevrednicie” – când, cu alte cuvinte, primim împărtășania gândindu-ne la noi ca fiind „vrednici” prin noi înșine și nu prin sfințenia lui Hristos; sau când primim Împărtășania fără a o raporta la întreaga viață ca rațiune a ei, și, de asemenea, ca putere a transformării vieții, ca intrarea inevitabilă pe „cărarea cea îngustă” a nevoinței și a strădaniei. A realiza aceasta, nu numai cu mintea noastră ci cu întreaga noastră ființă, a ajunge la pocăința care ne deschide ușile Împărăției acesta reprezintă adevăratul sens și cuprins al

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

N° 17 s-a tipărit în 500 exemplare împreună cu Pastorală Preasfințitului Siluan și se distribuie gratuit

Copilașul și mama

Vezi că un copilaș aleargă mereu la mama lui pentru orice trebuință: de vrea mâncare, apă, sau poate altceva, i le cere mamei; dacă dă de vreun necaz, iarăși fuge la maica sa. Și chiar și atunci când primește vreo pedeapsă de la ea, nu se desprinde de mama lui, ci rămâne în preajma ei și se lipește de dânsa, o iubește și tot de la ea le cere pe toate. Întocmai este și credința creștină, care-L primește și Îl are pe Dumnezeu drept Tată. Ea lasă în urma sa tot ce este în afara Domnului și doar la El aleargă pentru orice trebuință, zicând împreună cu Prorocul: „Tu ești nădejdea mea, partea mea ești în pământul celor vii” și încă: „Lipitu-s-a sufletul meu de Tine și pe mine m-a sprijinit dreapta Ta”. Un astfel de suflet credincios pe toate, cu smerenie și cu frică, le va cere și le va aștepta de la Dumnezeu, Tatăl. De primește cele cerute, Îi mulțumește, iar de nu, totuși nu deznădăjduiește, ci le așteaptă cu răbdare, strigând cu Prorocul: „Către Tine am ridicat ochii mei, Cel Ce locuiești în cer. Iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, precum sunt ochii slujnicei la mâinile stăpânei sale, așa sunt ochii noștri către Domnul, Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi” (Psalmul 122, 1-2). Și așa precum copilul fuge la mamă când vede necazul și nenorocirea, căutând la ea ajutor și ocrotire, iar când se află în boală și în neputință, suspină către mama sa și își întinde mâinile spre ea, spunându-și betesugul, asemenea și inima cea credincioasă, în orice ispitire și nenorocire, aleargă la Dumnezeu și cere de la El ajutor și apărare, strigând către Dânsul împreună cu toți dreptii: „Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și în neam” (Psalmul 89, 2); și încă: „Tu ești scăparea mea din necazul ce mă cuprinde; bucuria mea, izbăvește-mă de cei ce m-au înconjurat” (Psalmul 31, 8). Și de va primi pedeapsă de la Tatăl Ceresc, tot nu se va depărta de Dânsul, ci va lua drept bune toate cele ce sunt trimise de la Bunul Dumnezeu, amintindu-și acel cuvânt de mângâiere pe care El îl grăiește fiilor Săi: „Fiul meu, nu fi nebagător de seamă de dojana Domnului, nici nu slăbi fiind certat de Dânsul. Căci pe cel pe care îl iubește Domnul îl ceartă și bate pe tot fiul pe care îl primește” (Evrei 12, 5-6). Și precum un copil se depărtează și fuge de oamenii necunoscuți și străini, căci se teme de ei chiar de nu se află în primejdie, asemenea și sufletul cel credincios, întrucât nu este din această lume, se depărtează și se ferește de ea și de toate cele ale ei întocmai ca de un străin, pentru ca nu cumva prin alipirea de lume să se depărteze și să se lipsească de Dumnezeu. Cinstea, slava, bogăția și dulceața lumii sunt îndoielnice pentru acel suflet; el se păzește de cei ce uneltesc cele

pământești și stricăcioase atât cu fapta, cât și cu cuvântul; se ferește de ei ca de străini și nu se poartă cu ei prietenește, căci se teme să nu se depărteze de Dumnezeu său prin prietenia cu aceștia și să nu se lipsească de dragostea Domnului prin iubirea lor. Și așa cum un copil, chiar de va fi ademenit de necunoscuți și ispitit de ei cu un măr sau cu orice alt lucru asemănător, nu se va dezlipi de mama lui și nu va merge după străini, deși se mai întâmplă să se apropie de ei și să primească cele oferite, însă luându-le, cu frica și cu grăbire se întoarce și fuge la maica sa, asemeni face și un suflet credincios: deși această lume îl ademenește cu slava, cinstea și plăcerea ei, el nu-i împlinește voia și nu se dezlipește de Dumnezeu lui; nu se ține de lume, ferindu-se de ispitele acesteia, „pentru că toate cele ce sunt în lume – pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții – nu sunt de la Tatăl, ci din lume sunt” (1 Ioan 2, 16). Și chiar de se întâmplă să primească cinstirea ce i se aduce, o primește cu frică, temându-se ca nu cumva să cadă de la Dumnezeu prin acea slăvire, care în mare parte schimbă înspre rău deprinderile cele bune; și socotește că cinstea aceea este pentru el o ascultare, nu o desfătare și o plinește pe aceasta cu frică, spre slava Domnului său și spre folosul aproapelui. Tot astfel, și de i se dăruiește bogăție, el nu-și leagă inima de ea, ci doar de Dumnezeu se lipește; mâncarea, băutura, haina, odihna și adăpostul le primește după trebuință, căci fără acestea nu ne este cu putință a trăi, dar nu le folosește spre plăcere și răsfăț, ci se slujește de ele cu frică de Dumnezeu, pentru a nu-L mânii pe Domnul cu prisosința, lipsindu-se prin aceea de mila Lui și căzând de la Dânsul. Și după cum un copil, chiar de este smuls de străini de lângă mama lui și tras în lături, se ține totuși de ea cu putere, o strânge în brațe, plânge și strigă pentru a nu se despărți de dânsa, întocmai face și inima cea credincioasă: cu toate că diavolul și lumea cea rea se străduiește să o desprindă de Domnul, aducând asupra ei necazuri, suferințe și nenorociri, ea totuși se ține strâns de Dumnezeul său, rugându-se Lui cu stăruință și cerându-I să nu o lase în necazuri și să-i fie ajutor împotriva vrăjmașilor Lui. Într-un cuvânt: așa cum un prunc își pune toată nădejdea pentru bunăstarea sa întru a fi în preajma mamei lui, iar îndepărtarea de ea o socotește drept lipsire de darea cea bună, asemenea și sufletul credincios, pentru care toată fericirea și desfătarea este ca numai de Dumnezeu să se alipească și care găsește că este o nenorocire a te lipi de făptură și a te desprinde astfel de Făcătorul. Din această întâmplare să înveți, creștine, ce este credința creștinească și vie, care nu poate fi fără frica de Dumnezeu și fără dragoste. Citește sfinții Psalmi, scrierile Prorocilor și ale Apostolilor, precum și viețile Sfinților, care prin credința lor au bineplăcut Domnului, și vei înțelege adevărul, iar de acea credința care este purtată doar pe buze, însă nu și în inimă, tu să nu te smintești, căci mulți sunt plini de una ca aceasta.

Sfântul Tihon din Zadonsk

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

N° 17 s-a tipărit în 500 exemplare împreună cu Pastorală Preasfințitului Siluan și se distribuie gratuit

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CITITORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună,Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Vă anunțăm că va avea loc Sâmbătă, 11 Mai 2013, începând cu ora 11.30, în Sala Tosti din cadrul complexului Municipal AURUM, Pescara, semnarea actelor de concesiune a terenului, dintre primarul orașului Pescara și Parohia Ortodoxă Română Pescara. La acest mare eveniment, pe lângă autoritățile locale civile și ecleziastice, și-au anunțat prezența Preasfințitul Siluan, Episcopul Românilor Ortodocși din Italia, și domnul ambasador al României de pe lângă Sfântul Scaun, excelența sa dl Bogdan Tătaru-Cazaban.

După festivitatea prezentării proiectului și semnarea actelor de concesiune, se va organiza un prânz de binefacere la restaurantul „Les Pailotes”, unde suma adunată va constitui prima piatră de temelie a centrului românesc din Pescara. Dat fiind numărul restrâns de locuri la restaurant, rugăm ca toți cei ce vor să participe la această masă să ne comunice prezența până pe data de joi, 9 Mai 2013.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚII CEI
CONDAMNAȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTULUI ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTULS EFREM SIRUS
SĂVÂŢI LXI DUMNEZEV PENTRU TOATE!**

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°17 05.05.2013 - La măritul Praznic al Învierii Domnului Iisus Hristos**

N° 17 s-a tipărit în 500 exemplare împreună cu Pastorală Preasfințitului Siluan și se distribuie gratuit